

1r Pelegrinatge diocesà a Roma

Del divendres 15 al diumenge 17 de novembre, un grup de persones provinents de diverses poblacions del Bisbat de Terrassa han pelegrinat a Roma amb motiu de l'Any de la Fe. Presidí el pelegrinatge Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, acompanyat de quatre preveres. Els pelegrins van celebrar l'Eucaristia i renovar la professió de fe a les basíliques de Sant Pere del Vaticà i Sant Pau Extra-

murs. També varen pelegrinar a les basíliques de Sant Joan del Laterà i de Santa Maria Major, així com a les catacumbes de Sant Sebastià. El diumenge dia 17 assistiren a la pregària de l'Àngelus i reberen la benedicció del Sant Pare Francesc. Hi hagué temps per a la convivència i per a visitar llocs significatius de la ciutat de Roma. Ha estat el primer pelegrinatge diocesà a Roma.

GLOSSA

Del recés a la vida

Un noi de vint anys, en acabar un recés, va escriure una pregària. No era el seu primer recés. N'havia fet dos més, el primer per suggeriment dels pares. En el tercer va sentir Déu molt a prop i, alhora, es va sentir interrogat. Ho expressà així: «El seguiment del camí de Jesús, en certs moments camí de la creu, és difícil. Per trobar-hi el sentit, cal tenir alguns aspectes clars: cal creure fermament i en tot moment en Jesús. Testimoniar-lo. No s'hi val a disposar d'etiqueta de cristià i ensenyar-la només quan ens convé i no comportar dificultats. Cal estimar els dotze, els setanta-dos, la multitud, com Ell ho feia. També els leprosos, els romans, els captadors d'impostos i les dones del pou, sovint els que costa més d'estimar i els que Ell més estimava. Cal anar a pregar a la muntanya de les oliveres o a molts altres llocs —sol o amb els amics— per trobar Déu en la pregària, omplir-se d'Ell i portar-lo arreu. En baixar de la muntanya, cal ser honestos i anar amb la veritat per endavant. Mai mentir ni faltar a la veritat en benefici propi o, pitjor encara, perquè les culpes se les carregui una altra persona. Cal ajudar a portar la creu de Jesús per en-

tendre i participar del seu patiment o carregar-ne conscientment la nostra, sempre amb esperança, amb joia de viure i sense por a l'esforç i a la donació. Cal donar la vida pels altres, en les petites realitats de cada dia, en els fets aparentment insignificants, en els lliuraments que exigeixen tota la persona. Servir i estimar desinteressadament per ser de debò seguidors del camí de Jesús, portadors del seu amor. Amén.»

En el silenci i la pau del recés, aquest jove es va obrir a la irrupció de Déu a la seva vida, disposat a fer-li espai en el seu dia a dia. La pregària ho va facilitar. Va ser possible l'experiència de misteri que apropa a l'Amor i que aboca a estimar gratuïtament, sense estalviar la vivència de la mort, del trobament amb la pròpia limitació i, també, la vivència de resurrecció en el seguiment generós, compromès i esperançat de Jesús. «Cerca el bé, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la dolcesa. Lliura el noble combat de la fe i assoleix la vida eterna a què has estat cridat, tal com vas reconèixer en la noble professió de fe que vas fer en presència de molts testimonis» (1Tm 6,11-12).

Enric Puig Jofra, SJ

Ajuda als damnificats del tifó Haiyan a Filipines

Càritas de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat ha obert un compte per a ajudar els damnificats a través de Càritas Filipines:

2100-5000-51-0200052054 Emergència Filipines

REMEU MAR ENDINS

Jesucrist és el centre de la nostra fe

enguany comencem el camí de l'Advent amb aquest primer dia de desembre. El temps d'Advent té una doble finalitat: és el temps de preparació per al Nadal, solemnitat que commemora el primer adveniment o vinguda del Fill de Déu als homes i és, a la vegada, el temps que fa que la nostra atenció s'adreci a esperar el segon adveniment de Crist a la fi dels temps.

Crist ja ha vingut fa dos mil anys; Crist ve cada dia, sobretot mitjançant la seva acció en els sagraments, de manera especial en l'Eucaristia; i Crist vindrà a la fi dels temps. Aquesta és la triple afirmació que resumeix l'esperit d'aquest temps, amb el qual comencem un nou any litúrgic.

Recordo que en els meus primers anys de Seminari Major vaig llegir una obra del teòleg italo-alemany Romano Guardini, *L'essència del cristianisme*, que em va arribar molt endins i en repetixo sovint la seva idea nuclear: «El cristianisme no és, en darrera instància, una doctrina de la veritat ni una interpretació de la vida. També ho és, però res d'això no constitueix la seva essència nuclear. La seva essència està constituïda per Jesús de Nazaret, per la seva existència, la seva obra i el seu destí concret; és a dir, per una personalitat històrica.»

Crist és, doncs, el centre de la nostra fe. L'essència del cristianisme és la persona de Crist i tota la vida cristiana arrenca d'un encontre amb Ell. El papa Benet XVI ho va expressar molt bé al començament de la seva primera encíclica: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona que dóna un horitzó nou a la vida i, amb ell, una orientació decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Jesucrist, l'únic mitjancer, és la font i l'objecte del nostre coneixement i amor. Ell ha de ser l'objecte primer del nostre estudi i contemplació, del nostre coneixement i del nostre amor. La relació personal amb ell és el que ens defineix com a cristians adults no només per edat, sinó —Déu ho vulgui— per maduresa. I tot això començant per la contemplació de la seva realitat humana, el seu cos real, tan present en el Nadal, i passant per la contemplació d'allò que els Evangelis ens expliquen d'Ell: el seu coneixement, els seus ensenyaments, la seva voluntat, el seu amor, la seva sensibilitat.

I continuant després aquesta contemplació per la seva persona divina, com el Fill de Déu que és. Es tracta de contemplar la figura del Fill, que és obertura a la comunicació amb el Pare en l'Esperit. Tot l'any litúrgic té el seu centre en Crist, Déu i home vertader, que ho rep tot del Pare i que ens envia l'Esperit Sant perquè puguem portar una vida de fills del Pare, perquè puguem viure la nostra filiació divina i desenvolupar la nostra vocació de ser fills adoptius de Déu, oberts al Pare, al Fill i a l'Esperit.

Aquest és el meu desig en començar un nou any cristià. Dintre seu, el 15 de juny de 2014, celebrarem, si Déu vol, el desè aniversari de la nostra diòcesi. Us convido, doncs, a viure un any de gràcies i de compromís cristià, en el que Crist estigui al centre de tot allò que puguem viure i fer. Us desitjo, doncs, a tots un Advent ple de fruits.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

▶ **ANTÓNIO MARUJO**

Diàlegs amb Fons

L'António Marujo ha entrevistat, durant més de dues dècades, *personas úniques*. Des del diari portuguès *Público*, del qual ha estat redactor especialitzat en religió, ha conegut persones que l'han ajudat a canviar la manera de mirar la realitat, el misteri de Déu o l'Església. Aquestes converses les ha recollit i ampliat en el llibre *Diálogos con Dios de fondo* (Fragmenta).

Què l'ha sorprès més dels testimonis?

La veritat en la seva recerca, tot i que sovint no es correspongui completament amb la d'una institució. M'ha sorprès la profunditat d'aquesta recerca humana, que ens parla d'una dimensió que va més enllà del viure únicament per al treball i la dimensió material.

Parla d'absència de reflexió sobre l'experiència cristiana i la pròpia qüestió de Déu. Per què?

Espanya, com Portugal, és exemple d'això: hi ha molt prejudici mediàtic contra la dimensió religiosa i contra l'Església. Aquest prejudici es reflecteix en la incapacitat de les nostres societats per dialogar de manera més equilibrada sobre les qüestions essencials que ens caracteritzen: com ser més feliços i fer més feliços els altres, com fer un món més just...

Per què el papa Francesc fa un gran bé a l'Església?

Francesc ajuda a situar l'essencial de la fe cristiana: l'atenció i la cura dels altres; la humilitat i el servei; donar més importància a l'acollida que a la norma i la doctrina; i fer-ho amb una profunda actitud espiritual, de qui busca els fonaments. A més, recupera diverses intuïcions del Vaticà II, oblidades en els darrers anys: la col·legialitat, l'atenció al diàleg amb la societat i el món o el lloc central del poble de Déu en el conjunt de l'Església.

LA INFÀNCIA DE JESÚS

L'àngel se'n va, però la missió continua

Maria es converteix en mare mitjançant el seu sí en l'Anunciació. A través de la seva obediència, la Paraula va entrar en ella i en ella esdevingué fecunda. En aquest context, els Pares van desenvolupar la idea del naixement de Déu en nosaltres a través de la fe i el baptisme, mitjançant els quals el *Logos* ve a nosaltres sempre de nou, fent-nos fills de Déu.

Penso que és important escoltar també la darra frase de la narració llucana de l'Anunciació: «l'àngel s'allunyà d'ella» (Lc 1,38). La gran hora del trobament amb el missatger de Déu, en la qual tota la vida canvia, passa, i Maria queda sola amb la missió, que en veritat supera qualsevol capacitat humana. No hi ha àngels entorn seu. Ella ha de continuar el camí, que passarà a través de moltes foscors —començant pel desconcert de Josep davant del seu embaràs— fins a la nit de la Creu.

Quantes vegades, en aquestes situacions, Maria es devia traslladar interiorment a l'hora en què l'àngel de Déu li havia parlat, i devia tornar a escoltar i meditar la salutació: «Alegra't, plena de gràcia!», i la paraula de consol: «No tinguis por!», perquè cal vetllar i estar sempre a punt. L'àngel se'n va, la missió continua i, juntament amb aquesta, madura la proximitat interior a Déu, l'íntim veure i tocar la seva proximitat.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Sobre la ternura

El comentarista que presencià el hecho vio que las manos, los ojos y los labios del papa Francisco acariciaban, besaban, transmitían consuelo, afecto y ternura nacida de lo más hondo de su corazón, y apostilló:

—«¡Estas manos que acarician la fealdad! ¡Y sus labios besan y consuelan al deforme!»
Y uno piensa en Francisco de Asís cuando besaba al leproso, a los leprosos...

La religiosa Hna. Francisca, que atiende y acompaña a personas enfermas de Alzheimer, afirma:

—«Si dichos enfermos reciben un buen trato, afecto, cariño, ternura... están calmados y pacíficos. Si por el contrario no reciben un buen trato, ni calor humano, ni cariño, ni ternura... se ponen nerviosos.»

Camilo de Lelis, un gran santo, solía gritar a quienes cuidaban a los enfermos, a quienes les hacían las camas o les daban de comer: «¡Quiero ver más corazón! ¡Más afecto materno! ¡Más alma en las manos!»

La revista *Iglesia de Jaén*, en la contraportada y a toda página, ha publicado aquella frase tremenda de Bernanos:

—«Si los cristianos de hoy no sois capaces de dar alegría y esperanza —amor y ternura— retiraos: no tenéis nada que ofrecer.»

San Agustín afirmaba: «Camina a través del hombre y... llegarás a Dios.»

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí o la litúrgia total

En tercer lloc, la nau de la Sagrada Família és l'àmbit on el poble de Déu s'atansa a rebre la santa eucaristia en el marc de la gran celebració litúrgica. Gaudí dissenya la Sagrada Família per tal que sigui l'estatge de la glòria divina, cantada per les veus i els cors de tot el poble de Déu.

Tota la basílica s'ha convertit en un càntic de lloança i de benedicció, de súplica i d'acció de gràcies. El poble present a la nau, als triforis, a les balconades laterals, ha de fer ressonar els seus cants, i s'han d'escoltar les músiques dels cantaires dels quatre cors —un per cada costat de la basílica— i dels quatre orgues que caldrà plantar-hi.

Gaudí practica el concepte de litúrgia total, aquella que implica una gran munió de poble i un abrindat entusiasme espiritual. La Sagrada Família vol ser una església on la bellesa i la grandiositat de les pedres es vegin correspostes per l'harmonia i la profunditat de la pregària coral del poble de Déu.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 (o bé: 4, 2-6) / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.
4. ■ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Joan Damascè (s. vii-viii), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.
5. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Dalmau o Dalmat (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. vi), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.
6. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.
7. □ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9, 35-10,1.6-8]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.
8. □ **† Diumenge vinent**, la Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. ii aC).

DIUMENGE I D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veni, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè, de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.»

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu». / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles:

«Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén: Al final de los días estará firme el monte de la casa del Señor en la cima de los montes, encumbrado sobre las montañas. Hacia él confluirán los gentiles, caminarán pueblos numerosos. Dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob: él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, de Jerusalén la palabra del Señor.»

Será el árbitro de las naciones, el juez de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, ven, caminemos a la luz del Señor.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor». / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

Sant Miquel arcàngel pesant les ànimes. Pintura romànica procedent de Toses. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol San Pablo a los Romanos

(Rm 13,11-14)

Hermanos: Daos cuenta del momento en que vivís; ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora nuestra salvación está más cerca que cuando empezamos a creer. La noche está avanzada, el día se echa encima: dejemos las actividades de las tinieblas y pertrechémonos con las armas de la luz. Conduzcámonos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas ni borracheras, nada de lujuria ni desenfreno, nada de riñas ni pendencias. Vestíos del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según San Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. Antes del diluvio, la gente comía y bebía y se casaba, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo: a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo: a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por lo tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón estaría en vela y no dejaría abrir un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.

COMENTARI

La vinguda del Senyor

És prou conegut que la fi de l'any litúrgic enllaça amb el començament del nou any. Ara fa quinze dies llegiem en Lluc la predicció de la destrucció del temple de Jerusalem, amb l'anunci de la fi del món. El text de Mateu d'avui parla amb claredat de la *parusia* (vinguda) del fill de l'home, que el nostre text tradueix com «quan vindrà el fill de l'home» o també «l'adveniment del fill de l'home».

Ara bé, llegir aquest text ens situa avui en l'horitzó del Nadal. En la nostra celebració, la fi (la *parusia*) és el començament (el Nadal). O potser la intenció va encara més enllà. El començament

i la fi són, en el fons, el mateix esdeveniment: la vinguda del fill de l'home al final és un atansament benèvol com el misteri del Nadal (cf. *Mt 25, 31-46*).

Això sembla ser exactament el que vol dir el text de Mateu quan, en la paràbola que ha manllevat de Marc, fa una adaptació molt significativa. Marc diu, en el text que és la base de Mateu: «Vetlleu perquè no sabeu quan vindrà el senyor (l'amo) de la casa». Mateu, en canvi, converteix la paràbola en una al·legoria i ens diu: «Vetlleu perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor». És la vinguda del nostre Senyor el que esperem. Una vinguda que és sempre vigent, però que celebrem especialment en el Nadal.

Cal dir, finalment, que la paràbola del fill de l'home que ve a la nit, com un lladre, que tanca el text d'avui, no és un avís a viure en una espera d'angoixa i neguit. L'escrit més antic del NT (la 1 Tessalonicencs, que Pau escriu l'any 51 des de Corint), ja interpreta aquesta paràbola de Jesús: «Però a vosaltres, germans que no esteu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre. Tots sou fills de la llum i del dia: no pertanyem a la nit ni a la foscor... nosaltres som del dia... ja que anem revestits amb la cuirassa de la fe i de l'amor i amb el casc de l'esperança de la salvació» (1Te 5,4-5.8). El Nadal és l'aprofundiment de la fe i de l'amor perquè és la festa de l'esperança.

Oriol Tuñí, SJ

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 30, a la tarda. Imparteix una conferència al moviment dels Cursets de Cristianitat a Madrid.

Aquest diumenge dia 1 de desembre, a les 12 h. Presideix el lliurament dels títols de «Terrassenc de l'Any», promogut pel centre cultural El Social.

Dilluns dia 2, tot el dia. Visita Pastoral a les parròquies de Sant Feliu i de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Dimecres dia 4, a les 11 h. Presideix la reunió de delegats episcopals a la Cúria Diocesana.

Dijous dia 5, tot el dia. Visita Pastoral a les parròquies de Sant Feliu i de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Dissabte dia 7, a les 22 h. Participa en la Vetlla de la Immaculada a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè a Barcelona amb els joves de la Província Eclesiàstica.

Diumenge dia 8, a les 12 h. Celebra la Missa Estacional en la Visita Pastoral a la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell.

▶ NOTÍCIES

Inici de Ministeri de rector a Mirasol.

El diumenge dia 27 d'octubre a les 12 h, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i vicari general, celebrà l'Eucaristia a la nova parròquia de Sant Joan Baptista de Mirasol. En aquesta celebració Mn. Albert Quílez Figuerola inicià el seu ministeri com a primer rector.

El Sr. Bisbe presenta l'encíclica *Lumen fidei*. El dimarts dia 29 d'octubre, a les 8 del vespre, Mons. Saiz Meneses va pronunciar una conferència sobre l'encíclica *Lumen fidei*. L'acte, dut a terme a l'auditori del Col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès, estava organitzat per l'Associació Charles Péguy.

El Pla Pastoral Diocesà *La Bona nova del servei (2013-2018)*

Accions per a aquest curs 2013-2014:

- Consolidar el Centre d'Orientació Familiar especialment en l'àrea d'atenció integral i assistencial, en l'àrea de servei i d'acolliment de la vida i l'àrea de prevenció i formació.
Responsable: Delegació Episcopal de Pastoral Familiar.
- Promoure la renovació de la catequesi preparatòria per a la Primera Comunió a cada parròquia i arxiprestat de manera coordinada, pel que fa a la formació d'infants, la participació a les celebracions i la implicació de les famílies.
Responsable: Delegació Episcopal de Catequesi i Arxiprestos.
- Organitzar una activitat diocesana d'estiu anual amb els joves.
Responsable: Delegació Episcopal de Joventut.
- Promoure en tots els cristians una resposta efectiva i generosa i potenciar accions a nivell parroquial, arxiprestal i diocesà per a fer front a les conseqüències de la crisi econòmica actual.
Responsable: Delegació Episcopal de Pastoral Social, Rectors i Arxiprestos.
- Organitzar l'acció social i caritativa a cada parròquia a través de Càritas i coordinar-la amb les altres entitats eclesials.
Responsable: Rectors i Consells pastorals parroquials.
- Propiciar la comunió dels preveres d'un mateix arxiprestat a través de les reunions arxiprestals, organitzant recessos i sortides de lleure, estant atents a les necessitats de cadascú, etc.
Responsable: Vicaris Episcopals i Arxiprestos.

50 anys de la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa. El diumenge dia 3 de novembre, al migdia, el Sr.

Bisbe de Terrassa presidí la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa donant gràcies pels cinquanta anys de vida cristiana en aquella parròquia.

Reunió d'arxiprestos amb els responsables dels Mossos d'Esquadra. El dimecres dia 6 de novembre va tenir lloc la primera reunió d'arxiprestos d'aquest curs. El cap de la Regió Policial Metropolitana Nord dels Mossos d'Esquadra i els inspectors i responsables de diverses àrees al Vallès Occidental i al Vallès Oriental assistiren a una part de la reunió i presentaren el pla d'actuació i de prevenció a cada zona.

▶ EN LA PAU DE CRIST

Mn. Pere Gibert Riba. Rector emèrit de la parròquia de Santa Maria de Palau Solità i antic rector de la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui. Arxiprest de Montbui (1977-1985). Morí en la pau de Crist a Barcelona el dia 11 de novembre de 2013 als 85 anys de vida cristiana i 60 de ministeri sacerdotal. Les exèquies, presidides per Mons. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe de Barcelona, es van celebrar el dia 12 de novembre a la capella de la Casa Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona. Fou sepultat a Barberà del Vallès, la seva població natal.

Gna. Emília Ruiz Miguel, de la Sagrada Família d'Urgell, fou cridada a la casa del Pare el dia 18 d'octubre de 2013, a Rubí, als 86 anys d'edat i 66 de vida religiosa.

▶ AGENDA

Calendari de la Delegació de Pastoral Familiar

- 29 de desembre, *Jornada de la Família*: a les parròquies i comunitats.
- 1-9 març, *5a Setmana de la Família*: a les parròquies i a la Catedral.
- 8 de març (dissabte), *3a Trobada d'animadors de promesos*: a Mollet.
- 25 de març: *Pregària per la Vida*: a les parròquies.
- 1 de juny, *6è Aplec de les famílies*: al Santuari de La Salut de Sabadell.

REMAD MAR ADENTRO

Jesucristo es el centro de nuestra fe

Con este primer día de diciembre comenzamos este año el camino del Adviento. El tiempo de Adviento tiene una doble finalidad: es el tiempo de preparación para la Navidad, solemnidad que conmemora el primer advenimiento o venida del Hijo de Dios a la humanidad; y, a la vez, es el tiempo en que la atención de nuestro espíritu se dirige hacia la espera del segundo advenimiento de Cristo al final de los tiempos.

Cristo ya ha venido hace 2.000 años; Cristo viene cada día, sobre todo mediante su acción en los sacramentos, en especial en la Eucaristía; y Cristo vendrá al final de los tiempos. Esta es la triple afirmación que resume el espíritu de este tiempo, con el que comenzamos también un nuevo año litúrgico.

Recuerdo que en mis primeros años de Seminario Mayor leí una obra del teólogo italo-alemán Romano Guardini, *La esencia del cristianismo*, que me caló muy hondo y cuya idea central acostumbro a repetir con frecuencia: «El cristianismo no es, en última instancia, ni una doctrina de la verdad ni una interpretación de la vida. Es eso también, pero na-

da de eso constituye su esencia nuclear. Su esencia está constituida por Jesús de Nazaret, por su existencia, su obra y su destino concreto; es decir, por una personalidad histórica.»

Cristo es, pues, el centro de nuestra fe. La esencia del cristianismo es la persona de Cristo y toda la vida cristiana arranca de un encuentro con Él. El papa Benedicto XVI lo expresó bellamente al comienzo de su primera encíclica: «No se empieza a ser cristiano por una decisión ética o una gran idea, sino por el encuentro con un acontecimiento, con una Persona, que da un nuevo horizonte a la vida y, con ello, una orientación decisiva» (*Deus caritas est*, 1).

Jesucristo, único mediador, es la fuente y el objeto de nuestro conocimiento y amor. Él ha de ser el objeto primero de nuestro estudio y contemplación, de nuestro conocimiento y de nuestro amor. La relación personal con Él es lo que nos define como cristianos adultos, no sólo por edad, sino —Dios lo quiera— por madurez. Y todo ello comenzando por la contemplación de su realidad humana, de su cuerpo real, tan presente en la Navidad, y pasando por la contemplación de lo que los Evangelios nos

explican de Él: su conocimiento y sus enseñanzas, su voluntad, su amor, su sensibilidad.

Y continuando después esta contemplación también por su persona divina, como el Hijo de Dios que es. Se trata de contemplar la figura del Hijo, que es apertura a la comunicación del Padre en el Espíritu. Todo el año litúrgico tiene su centro en Cristo, Dios y hombre verdadero, que todo lo recibe del Padre y que nos envía el Espíritu Santo para que podamos vivir como hijos del Padre, para que podamos vivir nuestra filiación divina y desarrollar nuestra vocación de ser hijos adoptivos de Dios, abiertos al Padre, al Hijo y al Espíritu.

Este es mi deseo para todos al comenzar un nuevo año cristiano. Dentro de él, el 15 de junio de 2014, celebraremos, Dios mediante, el décimo aniversario de nuestra diócesis. Os invito, pues, a vivir un año de acción de gracias y de compromiso cristiano, en el que Cristo esté en el centro de todo lo que podamos vivir y hacer. Os deseo a todos un Adviento fructuoso.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa